

SLJAJEN SPREJEM LINDBERGA

Ameriški letalec Charles Lindbergh, ki je prvi v nepretrganem poletu premeril Atlantik, je bil ob povratku v domovino tako slovesno sprejet, kot še nihče pred njim.

Na križarki ameriške mornarice, brzi vojni ladji Memphis, ki je bila dana na razpoložljivo drzemu ameriškem letalcu Lindberghu, se je naš "poslanik miru" v soboto 11. junija vrnil v domovino in je bil deležen sprejema, kot še nihče pred njim. Šest vojnih ladij je odplulo križarki Memphis nasproti daleč na morje, istotako tudi ogromni vodilji zrakoplov Los Angeles in stotine letal. Zračna flota je spremljala križarko Memphis ob reki Potomac, po kateri je plula do Washingtona ponosna vojna ladja s "poslanikom miru." Ko je križarka pristala, dovoljen je bil najprej vstop Lindberghovi materi, da prva pozdravi svojega sina. Sele potem ga je dobil v roke sprejemni odbor, ki je aranziral slovesni spreved, kateri se je pomikal po znameniti Pennsylvania Ave. proti Washingtonovemu spomeniku, kjer ga je čakal najvišji predstavnik ameriškega naroda, da mu izroči visoko odlikovanje. Prvič v zgodovini se je zgodilo, da je čakal predsednik največje in največje republike na 25-letnega fanta, ki je bil pred dobrih mesecem še skoro popolnoma nepoznana oseba. Slavnostni spreved je otvoril oddelek zvezne konjenice, za katerim se je v predsedniškem avtomobilu vozil "poslanik miru", letalec Charles Lindbergh, s svojo materjo in enim pribočnikom. Za njimi je bil drugi oddelek konjenice, nato pa druge vojaške branže, kot pehota, topništvo, mornarica itd. V primerih oddaljenosti so okoli mesta brnela stotera letala.

Ko je Lindbergh s svojo materjo došel do tribune, kjer je pričakoval predsednik Združenih držav s člani kabineta in nekaterimi drugimi dostojanstveniki, so godbe intonirale ameriški himno, predsednik je stisnil roko mlademu letalcu, nakar mu je po primernem govoru pripel na tribuno najvišje letalsko odlikovanje.

Lindbergh se je v kratkih besedah zahvalil in sporočil svojim ameriškim sodržavljanih izraz prijateljstva evropskim državam, katere je obiskal. Vsi prostori ob cesti, v oknih, na balkonih in celo na drevesih so bili polni ljudstva, ki je prihitalo od blizu in daleč, da bi in pozdravi svojega največjega junaka, ki je prvi poletel v letalu slavo zvezdnarje zastave preko Atlantika, in s tem zaslužil občudovanje in spoštovanje vsega sveta.

Navedenemu ljudstvu je bilo tako silno, burno in prekipelo, da je večkrat prekinitveno govor predsednika in Lindbergha. Sodi se, da je bilo pri sprejemu navzočih do pol milijona ljudi, katerih mnogi so prihajali iz vseh držav naše Unije in celo iz inozemstva. Novejši predsednik in noben vojvoda ni bil še v Washingtonu deležen takega sprejema. (Dolge na 2. strani)

NEBO V JUNIJU

Ta mesec bodo astronomi nenavadno zaposleni. Prva zanimivost na nebu bo popolni lunin mrk 15. junija ob 3.13 zjutraj, vzhodni čas (torej nekaj ur prej, predno bodo te vrstice tiskane). Mrk se začne ob 1.43 po polnoči in se konča ob 5.05 zjutraj. Viden bo povsod v Združenih državah.

Druga znamenitost bo prihod Pons-Winnecke komete, ki bo najbližje zemlji 26. junija. Ta komet nosi ime po dveh zvezdoznancih, katerih eden ga je prvi zasledil in označil v astronomskih beležkah, drugi pa je pronašel njegovo perijodično povračanje v bližino naše zemlje. Na obisk prihaja "visoki gost" približno vsakih šest let. Na Yerkes observatoriju so ga s pomočjo močnih fotografskih aparatov opazili 27. februarja. Od takrat se nam vedno bliža in potuje zelo hitro. V noči 26. junija bo zemlji najbližje in bo od nas oddaljen "samo" 3.600.000 milj. Videti ga bo mogoče z dobrimi daljnogledi in morda celo s prostimi očmi. Natančno njegovo svetlobo je teško v naprej določiti, ker komet niso kot druge zvezde, ampak nekaki "trempi" med nebeskimi telesi, in imajo svoje posebne muhe. Zdi se, da se vsak komet ravna po svojih posebnih postavah, in se z obnašanja enega ne more dosti sklepati na obnašanje drugega.

Tretja nebesna zanimivost tega meseca bo popolni solnčni mrk dne 29. junija, ki pa, žal, ne bo viden v Ameriki. Večje sreče bodo imeli v Evropi, namreč v Angliji in na Norveškem. Senca lune na solncu se bo najprej videla na Atlantiku, zapadno od zaliva Biscay. Od tam bo potovala severovzhodno, mimo jugovzhodnega konca Irske in pride na suho v Angliji v distriktu Lancashire, ki vključuje tudi mesto Liverpool. Potem pojde preko vse Norveške na Severno ledeno morje, zadene vzhodni konec Sibirijske in se končno izgubi v severnem Pacifiku.

V Angliji bo solnčni mrk zadela gosto obljudene kraje, torej ga bodo lahko opazovali milijoni ljudi, ako bo vreme ugodno. Popolni mrk pa bo zelo kratek in bo trajal kvečjemu 50 sekund. Astronomi si bodo za to priliko poiskali kraje, odkoder bodo mogli ta nevsakdanji, dasi naraven pojav, kar najboljše opazovati.

Celo mi, ki nismo zvezdogledi, z zanimanjem gledamo nebesna telesa v takih nevsakdanjih pozicijah, kadar imamo priložnost. Ob enem pa nam napoved takih nebesnih pojavov poveča in utrdi vero v znanost, ki nam more leta naprej povedati natančno minuto in sekundo solnčnega ali luninega mrka, kakor tudi kraje, kjer se bo videl.

Svečeniki nekaterih davnih narodov so znali že tudi precej natančno preračunati pojav takih dogodkov in so porabili svoje znanje v to, da so strašili svoje vernike z jezo razjarjenih bogov, pa so na ta način nabrali darov in si utrdili svojo moč in oblast nad nevedno maso.

S pojavi kometov in solnčnih in luninih mrkov je bilo še do nedavnih časov zvezano mnogo praznovanja, katero je

ZDRAVSTVO

(Piše dr. Jos. V. Grahek, vrhovni zdravnik J. S. K. Jednote.)

Plućnica (dalje).

Recimo, da dobite plućnico; v takem slučaju za gotovo ostanite v postelji. Naj vam navedem slučaj, ki sem ga imel nedavno. Možu, ki je imel plućnico, se je obrnilo na boljše in je bil na poti k okrevanju. Par tednov prej je bil napravil nekaj vina. Proti mojim navodilom je mož vstal in šel v klet gledat kako je z njegovim vinom. Ko sem ga prišel obiskat pozno istega dne, našel sem moža mrtvega. Temu možu je bilo več za njegovih 25 galonov vina kot za njegovo življenje, in kakor je navada, je plačal za to, in plačal drago. Vino je ostalo, da ga bo pil kdo drugi, George, ki je pokopan, pa ne bo imel nič od tega.

Plućnica je zelo spremenljiva bolezen. Zdravnik vas je morda obiskal zjutraj, toda v uri se utegne bolezen v toliko spremeniti, da bo treba ponovno poklicati zdravnika; mogoče se to zgodi tri ali štirikrat, posebno, kadar se bolezen bliža krizi. Kriza navadno nastopi med sedmimi in devetimi dnevami. Včasih nastopi tudi prej ali pozneje; tudi se bolezen lahko vsak čas poslabša. Zato, brez ozira nato, kako se vam zdravje izboljšuje, dajte se v roke zdravniku in se ravnajte natančno po njegovih navodilih. On pozna vaše stanje bolje kot kdo drugi in bolje kot vi sami in on vas bo spravil preko kritične dobe k ozdravljenju.

Ne poslušajte nasvetov kakšne klepetave ženske ali kakšnega napol pijanega alkoholičarja. Takim ljudem bi se sploh ne smel dovoliti vstop v hišo, Marsikateri bolnik je zaspal za večno vsled klepetanja kakšne sosedice, ki je pobrala zadnje moči bolnika, ki bi ga mogle prevleči preko krize. Obiskovalcev naj se ne pusti blizu; je boljše če jih ni okoli bolnika. Ako žele pokazati dobro voljo, ali želijo pomagati družini, zamorejo to storiti, ni pa potrebno, da bi videli bolnika.

S PREGOVIOVH POLJ

Strajk na osrednjih poljih mehkega premoga traja že dva meseca in pol in za enkrat še ni videti konca. Premogarji stojijo trdno za svoje pravice, toda operatorji so trdovratni. Nekaj manjših neodvisnih premogarskih družb je podpisalo pogodbe na podlagi stare plačilne lestvice z unijskimi premogarji, večje družbe pa odlašajo s tozadevnimi pogajanjimi. Unijski premogarji so vse, kakor prepričani, da bodo končno zmagali.

Legislatura države Ohio je v zadnjem zasedanju sprejela več postav, oziroma dodatkov k postavam, ki se tičejo varnosti delavcev v premogovih rovih. Med najvažnejše spada določba, da morejo biti v bodoče nastavljeni kot "bossi" in predelavci v premogovih rovih le možje, ki so povoljno prestali izkušnjo pred rudarskim departamentom države Ohio, in ki so dobili od istega tozadevne certifikate. Dozdaj

razgnala šele splošna ljudska izobrazba. Danes nihče več ne verjame, kot so ljudje verjeli pred par stoletji, da kometi ali solnčni in lunini mrki prinašajo kugo, lakoto, vojsko, potres, povodnji in druge šibe človeštva.

VESTI IZ CLEVELANDA

V nedeljo zvečer 12. junija se je vršil v Slovenskem Delavskem Domu v Collinwoodu koncert našega jugoslovskega opernega pevca Mate Čulić-Dragona. Uspeh je bil sijajen, kakor smo pričakovali. Poset bi bil nedvomno večji, če bi koncert ne bil preložen od 5. na 12. junija, kar se je moralo zgoditi radi malega prehlada našega umetnika. Mnogi rojaki gotovo za drugi datum koncerta niso vedeli, nekateri pa so se razpršili po številnih piknikih, ki so se vršili 12. junija. Vsekakor je bil avditorij Slovenskega Delavskega Doma precej zaseden, in da so bili udeleženci z užitkom več kot zadovoljni, to se je videlo na ostalih vseh. To so pa tudi pokazali z burnim, ponovnim in ponovnim odobravanjem in ploskanjem, ki se kar ni moglo miriti.

Morala in ponovno sta se morala pokazati na odru naš neprekosljivi pevec Čulić-Dragon in njegov izborni spremljevalec na klavirju, dr. William J. Lausche. Višek navdušenja je tudi to pot, kakor pri koncertu v Slovenskem Narodnem Domu v Clevelandu, meseca aprila, vzbudila tista lepa naša: "Gor žez jizero, gor žez gmajnico." Ni bilo miru, dokler je ni naš umetnik še enkrat ponovil. Arije in popevke so bile večinoma iste, kot na zadnjem koncertu, toda človek se bi jih ne naveličal, če bi jih našel tisočkrat.

Cvetje, ploskanje, vzklikanje in splošno odkritosrečno navdušenje je našemu odličnemu gostu pokazalo, da si je pridobil srca vseh navzočih. Spomin na krasen večer ostal bo neizbrisno zapisan v naših srcih in z umetnikom bodo šle naše odkritosrečne želje, da si natrga kar najlepših lavorik na svetovnih pozornicah, kar njegov nastop in glas v polni meri zapuvali.

V nedeljo 19. junija priredi društvo Ilirska Vila, št. 173 J. S. K. Jednote svoj prvi izlet na Surtzovo farmo. Vsi člani J. S. K. Jednote in njih prijatelji dobrodošli!

je zamogel biti "boss" ali predelavec v rovu kdorkoli, če ga je podjetnik nastavlil. Vazna je tudi določba, tikajoča se prašenja nevarnih rovov s kamenitim prahom, kar prepričuje razstrelbe premogovega prahu. Tako prašenje se mora vršiti pod nadzorstvom rovskega "bossa" ali rovskega nadzornika. — Kletke vzdignalnikov, v katerih se spuščajo delavci v rov, ali prihajajo na površje, morajo biti tako prostorene, da pride na vsako osebo 400 kvadratnih palcev prostora. — Tudi v državah Pennsylvania in Indiana so bili sprejeti nekateri zakoni za večjo varnost delavcev v premogovnikih. Tičejo se največ pravilnega zračenja, nadzorstva plinov in prašenja s kamenitim prahom.

Izredno zasedanje kongresa.

Predsednik Coolidge bo sklical zvezni kongres k izrednemu zasedanju meseca oktobra. Dovoliti bo potrebne svote za nekatere izdatke, za katere vlada nima kredita in ukreniti nekaj glede poplav reke Mississippij. Razpravljal bo tudi o nekaterih spornih mandatih.

ORANŽA IN NJENI SOVRAŽNIKI

Malokatero sadje je tako ljubljeno kot so oranže, katere je tudi mogoče dobiti ob vsakem letnem času. Oranže radi uživajo otroci kot odrasli. Posebno dobrodošle so v zimskem času, ko telesni sistem pogreša tvarin, katere sicer dobiva od različne zelenjave. V Združenih državah se pridelava mnogo oranž, posebno v Californiji, Floridi in še nekaterih drugih državah našega juga. Poleg tega se jih še mnogo importira iz Italije, Španije in drugih dežel.

Najobširneje oranžne nasade v tej deželi ima skoro gotovo Californija. Te oranžne nasade je v resnici krasno vdiati, posebno v zgodnji pomladi, ko sadje prejšnje sezone dozori, nekaj sadja je napol doraslega, poleg tega pa začno drevesa cvestiti kot v pripravo za bodočnost. Oranže, grapefruit in limone namreč ne dozore kot jabolke v enem letu, ampak rabijo dve sezoni. Leta 1925 so pridelali v Californiji oranž in lemon za več kot 79 milijonov dolarjev vrednosti. Toda za uničevanje različnih oranžnih škodljivcev so tam v istem času porabili skoro dva milijona dolarjev.

Oranžna in sploh citronova drevesa napadajo različni mrčesi in tudi razne glivice. Sadjarji imajo torej polne roke dela in seveda tudi mnogo stroškov, če hočejo obvarovati plemenito sadje in drevesa pred uničenjem. Okoli leta 1868 se je v Californiji pojavil neki drevesni mrčes, ki je znanstvenikom znan pod imenom "icerya." Najprej je omenjeni mrčes napadel akacije, pozneje pa se je razširil na citronove nasade in tudi na drugo drevje. Širil se je s tako naglico, da so lastniki oranžnih nasadov obupavali.

Znanstveniki so pronašli, da je omenjeni mrčes bil zanešen iz Avstralije, in da bo tam treba iskati njegove naravne sovražnike. Ameriška vlada je poslala leta 1888 dva znanstvenika v Avstralijo in ta dva moza sta kmalu našla več naravnih sovražnikov omenjenega mrčesa in sta jih poslala preizkusnim postajam v Californijo. Za najbolj uspešnega se je izkazal neki mali črno-rdeči hrošček, ki je nekoliko podoben znani polonici, in katerega znanstveniki označajo z latinskimi imenom "rodalia cardinalis." Importirane "polonice" so se hitro razmnožile in kmalu zatrle preje omenjeni mrčes "icerya" v toliko, da ne tvorijo zdaj večje nevarnosti za sadjarje.

Razen gori omenjenega mrčesa so še nekatere druge vrste oranžnih sovražnikov, s katerimi se morajo boriti sadjarji. Znanstveniki zveznega in državnega poljedelskega oddelka so vedno na delu, da rešijo uničevanja krasne citronove nasade. Nekateri iščejo v raznih delih sveta naravni sovražnike teh mrčesov, to je druge mrčese, ki se redno na stroške prvih in jih na ta način uničujejo. Drugi delajo poskušnje na posebnih preskuševalnih postajah in razmnožujejo mrčese, li se najbolj izkažejo. Razni mrčesi so resna nevarnost le v krajih, kjer nimajo svojih naravnih sovražnikov. V današnjih časih, ko je s trgovino zvezan

(Dolge na 2. strani)

IZ NAŠIH KRAJEV ONSTRAN MORJA

Strahna požarna katastrofa je nedavno zadela Stari trg ob Kolpi. Požar, ki je izbruhnil v gospodarskem poslojpu trgovca in gostilničarja Ivana Butala, se je hipoma razširil na sosedna poslopja ter do tal uničil vse imetje deveterim gospodarjem. Zgorel je tudi poštni urad in se je ožen dal jedva lokalizirati, da ni uničil tudi šole, župnišča in cerkve.

Na zadnji seji krajevne bratovske skladnice v Trbovljah je bilo sklenjeno poslati gotovo število zdravljenja potrebnih rudarjev v kopališča in zdravilišča. Prošnje bo reševal podčebor, ki se je osnoval v to svrhu.

V Ljubnem v Savinjski dolini so pred kratkim pokopali tančkajšnega posestnika Martina Sedmaka. Brat umrlega je po pogrebu spravil svojo boljšo obleko v podstrešju. Ko se je vračal s podstrešja pa je padel tako nesrečno po stopnicah, da si je zlomil hrbtenico. Kljub zdravniški pomoči je ponešenečene podlegel težki poškodb.

V Morovcih pri Vinkovcih je bil pred kratkim arretiran Fr. Vidaković, ker je zbranim ljudstvu pridigal in zatrjeval, da je pravi sin božji, ki ga je poslal, da odreši grehe sveta. Oblast dvomi, da je Fr. Vidaković pri zdravi pameti, in ga je izročila psihijatru na opazovanje.

SVARILLO!

Na glavni urad J. S. K. Jednote je dospelo več pritožb, da je bilo več čekov naše Jednote ponarejenih od brezvestnih sleparjev. Sviri se torej vse društvene sotate, da sprejemo čke samo od društvenih uradnikov, ki so za to opravičeni, in ki dobivajo Jednotine čke naravnost iz glavnega urada, ob enem se pa sviri tudi trgovce, ki menjavajo čke, da dobro poznajo osebe, ki jim prinesejo čke, in če mogoče izsledite brezvestne sleparje. Več ponarejenih čekov se je dobilo v Lorain, O., ter v Kenmore, O., in drugod. Pozor torej! A. ZBAŠNIK, gl. preds.

V Ljubljani je umrl g. dvornik svetnik in višji drž. pravdnik dr. Anton Kremžar. Rojen je bil dne 23. julija 1867 v Ljubljani.

Vaščani Dugopolja in Koprivne blizu Splita so se začeli formalno vojskovati med seboj. Imajo že dolgo trajen spor radi nekega pašnika. Pred tednom so Dugopolci odgnali pašnika živino Koprivnjancev s seboj domov, par dni nato so Koprivnjani storili enako in za roparslivo odgnali živino Dugopoljcev v svojo vas. Dugopoljci se organizirajo in hočejo Koprivno napasti. Oblasti ki poznajo vročo kri, bodo intervendirale.

V okolici Gospiča so dobili pred par tedni redek obisk.

(Dolge na 5. strani)

VSAM PO SVOJE

Mehika končno vendar ni tako slaba dežela, kot nam jo hočejo nekateri naslikati. Ve dni sem čital v nekem listu poročilo, da so v Sahuaripa-Alamos distriktu prospektorji našli v neki votlini za en milijon dolarjev vrednosti srebra v kosih, katero so najbrže skrili tam španski zavojevalci pred stoletji. Ime Sahuaripa-Alamos je sicer precej teško za izgovoriti, toda za en milijon dolarjev se že izplača.

Izdelovalce usnatih listnic skrbi, kaj bodo počeli z milijoni že izdelanih listnic, ko bo zvezni zakladniški departament začel delati manjše banke. Ni čudno, če jih skrbi milijon prevelikih listnic; meni povzroča dovolj skrbi že ena sama, ki je vedno prevelika.

Javna varnost v Jugoslaviji mora biti zelo na nizki stopnji. V nekem ljubljanskem listu sem čital, da je bil bančemu uradniku ukraden pes-čuvaj. Treba bo pač nastaviti posebne čuvaje, ki bodo čuvali pse-čuvaje.

Neki Kennedy v Chicagu je dobil iz Effingham, Ill., pismo, na katerem je bila mesto imena slika naslovnika. Pač mora imeti čuden obraz ta Kennedy, da so ga našli v trmilijonskem Chicagu.

Nemčija je še vedno dežela strahu, če ne božjega, pa kakšnega drugačnega. Gojenci višjih sol so imeli tak strah pred končnimi pismenimi izkušnja, da so mnogi izvršili samomor pred temi izpiti. Navčno ministrstvo je bilo vsled tega prisiljeno odpraviti te izpite.

V Pasadeni, Cal., so petelin izvojevali sijajno moralo zmago. Po stari mestni ordinanci jim je bilo sploh prepovedano prepevati v mestu; po novi postavi smejo peti, če so vsaj 100 čevljev oddaljeni od sosedove hiše. Ubogi mestni očetje, ki morajo reševati take težave probleme!

Devetdeset odstotkov Italijanov je pričelo kositi oblično alfalfa, ker se njih malik Mussolini gladko brije. Samo vsak deseti sin solnčne Makaronije nosi mustače, iz spoštovanja do kralja. Iz tega se vidi kdo je v Italiji pravi kralj.

V Beogradu nameravajo postaviti kralju Petru spomenik, ki bo stal trideset milijonov dinarjev. Ali ne bi bilo boljše če bi za tisti denar postavili zavetišče za vojne invalide, pa bi isto imenovali po kralju Petru?

V neki hiši mesta Cobalt, Kanada, so mlade miši iz gole objesti grizle vžgalice. Posledica je bil požar, ki je osmolil mišje gnezdo in hišo. Otroci, ne igrajte se z vžgalicami!

Ko je Shakespeare zapisal, da je ves svet en sam velik igralski oder, je najbrže v duhu videl, kakšna krila bodo nosile ženske današnjih dni. Nekdanje gledališke peslake so proti današnjim flapericam prave nune.

Poštna uprava v Angliji namerava izdati znamke z sliko prestolonaslednika, princa Waleskega. Govori se, da bodo za

(Dolge na 2. strani)

"Nova Doba"

GLASILO JUGOSLOVANSKE KATOLIŠKE JEDNOTE

Lastnina Jugoslovske Katoliške Jednote.

IZHAJA VSAKO SREDO.

Cene oglasov po dogovoru

Naročnina za člane \$0.72 letno; za nečlane \$1.50, za inoemstvo \$2.00

OFFICIAL ORGAN

of the

SOUTH SLAVONIC CATHOLIC UNION, Inc., Ely, Minn

Owned and Published by the South Slavonic Catholic Union, Inc.

ISSUED EVERY WEDNESDAY

Subscription for members \$0.72 per year; non-members \$1.50 per year

Advertising rates on agreement

Naslov za vse, kar se tiče lista:

NOVA DOBA, 6117 St. Clair Ave. Cleveland, O.

Volume III. 83 NO. 24.

Začetek je najtežji.

Kamorkoli se ozremo lahko najdemo potrdilo splešno priznane resnice, da je vsak začetek težak, oziroma, da je začetek najtežji. Glejmo deteta, ki se uči prvih korakov, kolikokrat pade, se morda malo pobije ali opraska, malo pojoka, pa se zopet loti težavne nove umetnosti. V nekaj letih postane ekspert, da ga ne vjamete na planjav. Kako težak je začetek otroku in osnovni šoli pri prvih črkah in številkah! Še neka mladinska pesem poravi: "Res, poln težav je in britkosti je sam začetek učenosti!" Toda pogum in vztrajnost premaga vse zapreke.

Marsikdo se spominja, kako težko je bilo, ko je začel voziti avtomobil; po nekaj dneh, tednih ali mesecih pa inu je postala vožnja igrača in zabava. Kako težak je začetek v trgovini, kako težko je začetno delo v tovarni, kako težko je iz divjine napraviti lepo obdelano farmo, to vedo iz lastnih skušenj tisočeri naši rojaki. Kdor se zбоji žel začetnih poteškoč, ne bo daleč prišel. Kdor išče le mehkih, uglajenih potov, ne bo nikdar dosegel posebnih uspehov. Pot k uspehom vodi mnogokrat po grudastih in strmih potih, preko visokih gora, ob nevarnih prepadih. Le kdor se takih poti ne ustraši, ampak hladno preračuna, kaj je v danih razmerah možno doseči, potem pa nastopi svojo pot s korajžo in z zaupanjem v svojo moč, dosegel bo svoj cilj.

Prvim belim naselnikom te dežele gotovo ni bilo z rožicami poslano. Tisoč zaprek in nevarnosti jih je čakalo, toda niso se ustrašili nevarnosti in trpljenja, in zmagali so. Ko so očetje te republike odrekli pokorščino evropskim "veličanstvom" in se izrekli za vlado iz naroda za narod, ni jim svoboda in neodvisnost padla kot zrelo jabolko v naročje. Boriti so se morali zanjo, prelivati kri in splošno pretrpeti mnogo hudega. Njihova vztrajnost in odločnost je bila končno venčana z uspehom, v novi deželi je zasijalo solnce svobode in blagostanja, tako, da je lahko sprejela v svoje krilo milijone naseljencev, katerim so postale razmere v stari Evropi pretresne in neznosne.

Pa da se obrnemo k najnovejšim dogodkom. Komaj dobrih dvajset let je tega, odkar sta brata Wright spravila v zrak prvo letalo. Začetki letalstva so bili silno teški in nevarni, toda pogumni možje se niso ustrašili prvih neuspehov in nevarnosti, ampak so vztrajno delali, poskušali in izboljševali. Padlo je mnogo zrtev, toda pionirjem zraka ni upadel pogum in njim se imamo zahvaliti, da je danes potovanje z letali primeroma varnejše kot potovanje z avtomobili in železnicami. Amerika ima fino urejeno poštno letalsko službo, ki posluje točno, z zelo majhnim številom nesreč. Isto velja za mnoge evropske države.

Ves svet govori z občudovanjem o mladem ameriškem letalcu Lindberghu, ki je prvi v nepretrganem poletu preletel širni Atlantik. Mladi mož ni iskal uglajenih poti, po katerih drvi dan za dnem milijoni drugih ljudi, ampak hladno je preračunal moč in trpežnost svojega letala, nato pa se je vzdignil v zrak in dosegel svoj cilj na način, kot še niko pred njim. Kmalu za njim sta premerila pot preko Atlantika dva nadaljna Američana s podobnim uspehom. Posledica tega bo nedvomno, da bo redni letalski promet med Ameriko in Evropo in drugimi deli sveta v doglednem času nekaj vsakdanjega. Znano je, da je bil baš začetek Lindberghovega poleta zelo težak in nevaren, toda mladi mož je zaupal v svoj stroj in svoje zmožnosti, in dosegel je cilj, brez nezgode. Da se je mladi letalec ustrašil prvotnih nevarnosti, bi morda svet še dolgo čakal na moža, ki bi v enem poletu preletel Atlantik. S svojim občudovano vrednim pogumom in vztrajnostjo je mladi Američan silno pospešil razvoj letalstva, kar bo v korist vsemu človeštvu.

Pa obrnimo pomen teškega začetka na življenje našega naroda v tej deželi, tako na posameznike, kot na celoto. Kako teška so bila prva leta slovenskega naseljenca v tuji deželi, katere jezika in običajev ni poznal! Nekateri so obupali in se vrnili, večina pa je vztrajala in si pomagala naprej do večjih ali manjših uspehov. Kako teška je bila graditev naših Narodnih domov, kako teška ustanovitev naših kulturnih in podpornih organizacij! Toda, kjer je bila korajža in zaupanje v lastno moč, je šlo. Tudi J. S. K. Jednota je morala premagati mnoge zapreke, predno je dospela do višine, na kateri je danes. Ustanovitelji krajevnih društev bi mogli tudi povedati o mnogih teškočah, katere so morali premagati. Tudi danes je še mnogo truda in teškoč pri ustanavljanju novih društev in pridobivanju novih članov. Toda naši vrli organizatorji obojega spola so dokazali in še dokazujejo, da niso slabiči, ki bi pri prvi zapreki pometali puške v koruzo, zato naša J. S. K. Jednota raste in bo rastla!

SPREJEM LINDBERGH

(Nadaljevanje iz 1. strani)

lika demokratična republika svojemu sinu, so bile ta dan Lindberghove. Po črki in postavi je bil predsednik Zedinjenih držav Coolidge, po srcih naroda pa mladi letalec Lindbergh.

Zanimivo je, da Lindbergh ni prisostvoval slovesnostim v uniformi letalskega polkovnika, dasi mu je bila na razpolago, ampak v civilni obleki, ker se je menda zavedal, da si tega sprejema in odlikovanja ni zaslužil v vojaški obleki, ampak kot predstavnik nadstomilijonskega civilnega prebivalstva te republike. Značilno je tudi, da so tega mladega "poslanika miru" ob prihodu pozdravili tako, kot se pozdravlja predsednika ali sploh vladarja kakšne dežele, namreč z enainvajsetimi topovskimi streli.

Po slavnosti se je Lindbergh s svojo materjo odpeljal včasno "Belo hišo", kjer je ostal gost predsednika. Zvečer je prisostvoval slavnostnemu banketu, katerega je priredila zveza ameriških častnikov, drugi dan pa je obiskal grob "nepoznanega junaka" in bolnišnico vojnih veteranov. V Washingtonu je čakalo Lindbergha 52.000 brzojav; ena izmed njih je bila iz Minneapolisa in je vsebovala 17.000 podpisov. Lindbergh je bil sprejet kot pravi narodni junak, kajti niti ena verska ali politična skupina si ga ne lašti; sploh ni znano, da-li pripada republikancem, demokratom, progresivcem ali nobeni stranki. In nihče ne vpraša po tem.

V nedeljo zvečer se je pričel Lindbergh pripravljati za polet v New York. V pondeljek zjutraj je z zveznim morskim letalom poletel v New York.

Sprejem v New Yorku je bil bučen, kot se more pričakovati od največjega mesta na tem kontinentu. Milijonske množice ljudstva ob okoliščinah, tisoči vojaštva, zastave, serpentine, šum aeroplanov, tuljenje parnikov, zvoki številnih godb, vse se je zloilo v sprejem, ki bi bil vreden Babilona. Pozdravil je Lindbergha oficijelno najprvo newyorški župan Walker in mu pripel mestno kolajno, boznej ga je v imenu države New York pozdravil governor Smith, ki ga je dekoriral s častno medaljo države New York.

Lindbergh je izjavil, da je bil deležen pristranih sprejemov v Parizu, Bruslju, Londonu in Washingtonu, toda kar se velikosti in razsežnosti tiče, bi se vsi prejšnji sprejemi kar izgubili v primeri z newyorškim.

ORANŽA IN NJENI SOVRAŽNIKI

(Nadaljevanje s 1. strani)

ves svet in ko se prenašajo različne koristne rastline iz enega dela sveta v drugega, se mnogokrat zgodi, da se v novo deželo vtihotapijo različni mrčesi, medtem ko njihovi naravni sovražniki ostanejo "doma."

V novi deželi, kjer jim naravni uničevalci ne "gledajo na prste," se hitro razmnožijo in povzročajo ogromno škodo. V takih slučajih more pomagati le znanost, ki najde in vpelje armade sovražnikov. Le mrčesi se rajneje bojevati z mrčesi in jih premagati.

Zgodovina oranže, oziroma njen razvoj je zelo zanimiv. Njen prvotni dom je v Orientu. Divja citronova drevesa so rastla pred davnimi časi v orientalskih gozdih. Kitajcem se je posrečilo iz istih vzgojiti drevesa z okusnim sadjem. Seveda jim bilo treba mnogo izbiranja in negovanja. Od tam se je oranža polagoma razširila do Palestine. Tam so oranže prvič videli križarji za časa križarskih vojsk in so jih prenesli v južno Evropo. Portugalski mornarji so zanesli oranže v Brazilijo, in od tam so se širile proti severu vse do naše sedanje Californije. Takozva-

na "navel-oranža" vpeljana je bila s sodelovanjem ameriškega poljedelskega departmenta v Californiji okoli leta 1873. Najboljši californijski nasadi so sedaj obsajeni s te vrste oranžami, ker se smatrajo za najboljše, tako glede rodovitnosti, lepote, trpežnosti, okusa in drugih dobrih lastnosti, ki so važne v oranžni trgovini.

VSAK PO SVOJE

(Nadaljevanje iz 1. strani)

dotične znamke rabili stoprocentno močan "lim," sicer bi se jim godilo tako, kot se godi princu, kadar zleze na konja.

Londonska gledališča so odprla za ženske posebne bare, kjer si zastopnice lepega spola lahko med odmori naberejo potrebnega navdušenja in smisla za umetnost. Pri nas so bare odpravili povsod, izvzemši pri butlegarjih. Potem se pa še čudijo, zakaj v tej deželi umetnost peša in se suši.

Farmerica Maggie Knox v Orange, Tex., je vzgojila piščanca s štirimi nogami. Če se bo dala ta nova kokoška pasma razmnožiti, in če jo Maggie patentira, postala bo kmalu milijonarka. Le pomislite, koliko bi bili pripravljeni plačati ljubitelji kurjih bedre za kokoško s štirimi nogami!

Ameriška letalca Lindbergh in Chamberlin sta se namenila v Francijo, oziroma v Nemčijo in sta dospela tja. Italijan Pinedo je nekaj časa frlel proti Evropi, pa je čofnil v morje in ga je morala neka barka vleči do Azorskih otokov. To sicer ni nič posebnega, ker bi se lahko pripetilo vsakemu prekomorskemu letalcu. Toda Pinedo je komedijant. Podal se je baje nazaj do kraja, kjer je čofnil v morje, nakar je poletel do otočja. Meni se zdi podoben tistemu šaljivemu rojaku, ki se je, sprehajajoč se z mano, spotaknil na kamenu, nakar se je obrnil, sedel nazaj, postavil kamen v prejšnjo pozicijo, nato pa moško in dostojanstveno stopil preko.

A. J. T.

Za farmerje.

Neki iznajditelj v North Carolini je patentiral stroj, s katerim je možno obirati stročje fižola ali graha na polju.

IZ URADA GL. TAJNIKA

RAČUN MED DRUŠTVI

IN JEDNOTO

ODRASLI ODDELEK

za mesec maj, 1927

Stev. dr.	Dohodki	Izdatki
1	\$ 1,010.63	\$ 304.00
2	636.85	1,129.38
3	160.11	29.00
4	158.13	89.00
5	256.23	562.00
6	625.38	28.00
9	527.71	282.00
11	161.31	1,256.00
12	297.34	46.33
13	115.87	26.00
14	67.10	
15	323.16	7.00
16	334.69	55.00
18	478.46	198.00
20	465.66	210.00
21	383.83	153.00
22	234.21	33.00
25	479.58	232.00
26	742.40	217.00
27	108.67	93.00
28	119.82	81.00
29	240.35	281.00
30	678.56	225.50
31	291.52	8.00
32	100.44	30.00
33	291.85	9.00
35	265.55	68.00
36	822.00	395.00
37	1,242.80	444.50
39	465.90	263.00
40	385.85	50.00
41	98.83	15.00
42	302.11	71.00
43	133.59	52.00
44	393.76	173.00
45	514.30	119.00
47	148.68	106.00
49	306.32	176.00
50		125.00
51	40.54	15.00
52	55.58	23.00

53	319.89	1,139.00
54	102.46	20.00
55	202.04	30.00
57	272.68	1,076.50
58	192.84	88.40
60	100.59	76.00
61	195.64	8.00
64	46.88	
66	388.48	104.00
68	132.11	
69	99.85	1,016.00
70	363.57	154.00
71	529.21	320.00
72	28.16	
75	190.25	67.50
76	90.62	24.00
77	227.35	77.50
78	198.92	39.00
79	32.36	
81	106.64	131.00
82	193.68	116.50
83	114.08	28.00
84	136.29	108.00
85	263.81	255.00
86	108.78	
87	145.96	25.00
88	163.33	641.00
89	193.10	60.00
90	67.55	56.00
92	152.94	
94	382.54	1,000.00
99	164.70	
101	165.38	16.00
103	276.62	74.00
104	142.25	
105	214.86	316.00
106	170.78	48.00
107	98.17	46.00
108	198.73	8.00
109	168.71	32.00
110	187.13	18.00
111	100.07	64.00
112	98.92	
114	425.31	227.00
116	135.84	95.00
117	59.29	
118	95.66	38.00
119	55.49	
120	315.57	350.00
121	39.75	36.00
122	388.49	549.00
123	76.80	150.00
124	108.16	
125	130.72	107.00
126	69.84	45.50
127	39.90	267.00
128	249.94	130.50
129	195.86	85.00
130	49.26	
131	134.54	97.00
132	242.81	4.00
133	172.83	1,056.00
134	92.98	29.00
135	130.44	112.00
136	126.31	92.00
137	202.25	116.00
138	155.01	209.00
139	76.80	15.00
140	137.37	
141	97.34	207.00
142	44.52	250.00
143	113.61	
144	216.43	24.00
145	175.27	278.00
146	70.39	18.00
147	62.97	200.00
148	78.93	29.00
149	257.09	13.00
150	157.19	32.50
151	61.68	63.00
152	101.30	47.50
153	18.24	
154	229.27	49.00
155	50.65	79.40
156	54.24	114.00
157	44.87	
158	108.60	28.00
159	92.74	
160	121.57	17.00
161	29.80	15.00
162	152.24	12.00
163	86.78	
164	51.54	48.00
165	88.75	34.00
166	83.05	15.00
167	64.36	
168	50.25	22.00
169	57.00	
170	15.88	
171	353.09	154.00
172	58.10	21.00
173	51.05	
174	77.56	
175	77.40	81.00
176	158.89	40.00
177		
178	33.46	
179	68.43	68.00
180	79.49	
181	31.34	
182	21.94	
183	123 za april	63.61
101	Skupaj \$30,012.81	\$20,731.51
103		3.90
104	Joseph Pishler, gl. tajnik.	5.25

Jugoslovska

Ustanovljena 1. 1898

Katol. Jednota

Inkorporirana 1. 1901

GLAVNI URAD V ELY, MINN.

Glavni odborniki:

Predsednik: ANTON ZBASNIK, 4905 Butler St., Pittsburgh, Pa.
Podpredsednik: LOUIS BALANT, 1808 East 32nd St., Lorain, O.
Tajnik: JOSEPH PISHLER, Ely, Minnesota.
Blagajnik: LOUIS CHAMPA, Box 961, Ely, Minn.
Blagajnik neizplačanih smrtnin: JOHN MOVERN, 412-12th Ave., East Duluth, Minnesota.
Vrhovni zdravnik: Dr. JOS. V. GRAHEK, 303 American State Bank Bldg., 600 Grant Street at Sixth Ave., Pittsburgh, Pa.

Nadzorni odbor:

Predsednik: MOHOR MLADICH, 1334 W. 18th St., Chicago, Ill.
1. nadzornik: FRANK SKRABEC, 2418 So. 12th St., Omaha, Neb.
2. nadzornik: JOSEPH A. MERTEL, Box 1107, Ely, Minn.

Porotni odbor:

Predsednik: ANTON KOCHEVAR, 1208 Berwind Ave., Pueblo, Colo.
1. porotnik: LEONARD SLABODNIK, Box 480, Ely, Minn.
2. porotnik: LOUIS RUDMAN, 1013 Hartley Rd., Cleveland, O.
3. porotnik: JOSEPH PLAUTZ, 432-7th St., Calumet, Mich.
4. porotnik: FRANK KACAR, 1231 Addison Rd., Cleveland, O.

Jednotino uradno glasilo:

NOVA DOBA, 6117 St. Clair Ave., Cleveland, O.

Urednik in upravnik: A. J. TERBOVEC.

Vse stvari tikajoče se uradnih zadev kakor tudi denarne pošiljave naj se pošiljajo na glavnega tajnika. Vse pritožbe naj se pošilja na predsednika porotnega odbora. Prošnje za sprejem novih članov in bolnišniške spricevala naj se pošilja na vrhovnega zdravnika.

Dopisi, društvena naznanila, oglasi, naročnina nečlanov in izpembe naslovov naj se pošiljajo na: Nova Doba, 6117 St. Clair Ave., Cleveland, Ohio.

Jugoslovska Katoliška Jednota se priporoča vsem Jugoslovanom za obilen pristop. Kdor želi postati član te organizacije, naj se zgleda tajniku bližnjega društva JSKJ. Za ustanovitev novih društev se obrnite na gl. tajnika. Novo društvo se lahko ustanovi z 8 člani ali članicami.

RAČUN MED DRUŠTVI IN JEDNOTO (Mladinski oddelek)

Stev. društ. Dohodki Izdatki

1	\$36.15	105	3.90
2	34.05	106	4.95
3	3.60	107	.90
4	5.10	108	10.05
5	4.50	109	3.15
6	19.56	110	10.20
9	5.70	111	2.70
11	4.65	112	.90
12	7.50	114	15.75
13	10.65	116	7.95
15	6.00	117	2.70
16			

MLADINSKI ODDELEK -- JUVENILE DEPARTMENT

SEN KRESNE NOČI

(A. J. Terbovec)

Mali Charlie je pravkar dovršil prvo leto šole in zasmejala se mu je doba prvih šolskih počitnic. Saj je rad hodil v šolo, kjer je vsak dan zvedel toliko novega, toda šola je le šola, tam vlada disciplina, ki je za mlade, živahne dečke prava pokora. In zdaj bo vse poletje prost te pokore. Zdelo se je, da je Charlie prvič v življenju začel dobivati pojme o vrednosti in lepoti svobode.

Charlie je bil rojen v velikem industrijalnem mestu, ter je imel le medle pojme o življenju na deželi. Samo kakšno lepo nedeljo popoldne se je peljal s starši k svoji teti, ki je živela na farmi, in vsakokrat je zavidal bratranca Stankota, ki je bival vedno na deželi. S Stankotom, ki je bil dečko njegovih let, sta vsakokrat vprižarjala različne izlete po farmi, toda komaj sta se dobro zamislila v kakšno prijetno igro, so starši že klicali Charlja, in treba je bilo domov v mesto.

Charlijev oče je videl, kako fantiču ugaja življenje na deželi, zato mu je obljubil, če bo priden v šoli, in če prinese domov dobro šolsko spričevalo, da bo smel poletne počitnice preživeti pri teti in Stankotu na farmi. Nestrpno je torej Charlie pričakoval konca šole, in nekako s strahom šolskega spričevala. Končno je prišel konec šole in Charlie je hitel domu s spričevalom. Vprašujoče je zrl očetu obraz, ko je ta pregledoval njegovo spričevalo in nežmerno srečen je bil, ko ga je ta potrkal po rami in dejal: "Priden fant si bil, Charlie, in v nedeljo se peljemo k teti, kjer boš lahko ostal čez poletje."

Teško je reči, kateri mladih junakov, Charlie ali Stanko, je bil bolj vesel šolskih počitnic. Nobenih šolskih nalog, nobenih skrbi, sama prostost in lepota. Bosonoga sta dečka tekala po ves ljubi dan po travnikih in med valujočimi žiti, lovila metulje, metala žogo, opazovala tisočere žuželke, ki so cvrčale v travi in mlade ptičke, ki so se izpeljavali iz gnezd. Charlju je bilo vse novo in brezkončno zanimivo. Vroče popoldneve sta se najraje mudila ob malem potoku, ki je žuborel v senci vrb, jelš in topoli. Brodila sta po vodi, vozila čolnčke, delala jezove in mostičke in si postavljala malinčke. Čas jima je potekal, da sta mnogokrat pozabila na lakoto in so ju morali klicati h kosilu in večerji.

Mnoge ptice in druge drobne živalice so bile Charlju neznan, zato je vedno povpraševal teta za njih imena in navade. Teta mu je povedala, naj se ogiblje kač, ki sicer niso vse strupene, toda je najboljše ogibati se vseh. Tudi čmrljev, os čebel in sršenov ni treba dražiti. Večina drugih živalic pa je nesškodljiva. Teta je povedala malemu mestnemu dečku, da do bri otroci ne pobijajo živalic brez potrebe, in jih ne mučijo, ker živalico prav tako boli kot človeka in vsaka, tudi najmanjša živalica rada živi. Svet pa je tako velik, da je prostora za vse.

Posebno všeč so bile Charlju kresnice, ki so podnevi male, rjave žuželke, ob večerih pa svetijo kot nebeske zvezdice. Rad je tekal za njimi po trati in jih lovil, toda vedno jih je zopet izpuštil.

Tisto popoldne pred kresnim večerom je teta pripovedovala Charlju in njegovemu tovarišu lepe pravljice o kresni noči, ko baje živali govorijo, ko se zvezde najlepše utrinjajo in ko lepe poljske in gozdne vile plešejo svoje čarobne ples pri svitu kresnic. Dobre otroke imajo vile rade, in kogar kresna vila poljubi, ta bo srečen vse svoje življenje.

Po večerji, ko se je zmrščilo, sedela sta Charlie in Stanko na kupo svežega, duhtečega sena pod jablano na vrtu, poslušala milijone čričkov in žužkov, ki so pevali vsak svojo pesem v travi, grmovju in drevesnih vejah, in občudovala kresnice. Ki so se utrinjale nad livado. Mehka junijska noč in šepet lahnega vetriča je zazibal mlada junaka v sladko spanje. In Charlie je sanjal o metuljčkih, čričkih in žužkih, ki so prihili v najlepših sukničah, posedli po vejah in travi in pripovedovali čudovite kresne bajke. Končno je priplesala sem iz žitnega polja skupina lepih belih poljskih vil, in zaplesala kolo okoli njega. Ko se kolo ustavi, stopi iz kroga vila, katere kolo so bila kot lilija, oči kot cvetčki lan in lica kot žarno rdeči mak med pšenico, in pravi: "Charlie, moj fant, ti ljubiš vse to lepo božje stvarstvo, zato te ljubimo me vile in te bomo spremljale vse tvoje življenje." To rekši ga lepa vila vzame v naročje, poljubi na zagorela lica in splava z njim v mehko kresno noč...

Charlie se je vzdramil baš, ko ga je teta nežno položila v mehko posteljo. Takoj pa je zopet zaspal in zato še danes misli, da ga je na kresni večer poljubila vila in veruje, da bo srečen vse življenje.

MARTHA'S GRADUATION PRESENT

"Yes," said Pete, Martha just beginning. "I've got to give Marty a graduation present. I'm thinking about it but I haven't decided yet what it'll be. I've saved up a dollar and I'm willing to spend the whole of it on her, but she's hard to suit. She says she would like me to make something for her, but I haven't time."

"Well," said Bill, Pete's chum, "let's go and watch the Dragons and the Hornets play ball. We can be thinking about Martha's present at the same time while we're watching the game. I get good ideas sometimes while I'm watching games."

"Tell me if you get a good one," replied Pete, as the two started off for the vacant lot nearby where the game was

been driven by an old colored man named Ben who was a friend of all the boys. Pete and Bill supposed that he had hold of the reins now. But instead a new man was driving. When he stopped to gather rubbish at the next house and saw the two boys stealing a ride, he yelled at them and sent them scurrying off.

"Let's go over to my house," invited Bill.

Their way lay along the route taken by the trash wagon. It was a way strewn with papers and bits of trash, for the new man besides being cross was careless. Suddenly Pete stopped and picked up something off the road.

"It looks like a diamond!" he exclaimed. "I know now what to give Sis. I'll make a ring for her."

"It's glass," said Bill. "You said your sister didn't like cheap jewelry."

"But see it sparkle!" cried Pete. "It may be only glass but I bet it's as pretty as any diamond."

give you a graduation present anyhow." Then he bowed low and handed her the velvet box.

Martha seemed to be very much delighted with her present, especially when she learned that her brother had made the ring for her. She promised to keep it always.

"And wear it," said Pete. "I want you to wear it always."

"But, don't you see? It's too grand to wear always," said Martha.

"Then wear it on Sundays and to parties," said Pete.

"Oh!" exclaimed his sister. "It is too—er—grand even for that!"

"No, it isn't," said Pete. "It isn't too grand for you, and if you don't wear it often I won't like it a bit."

Well, Martha was very good natured and slipped the ring on her finger at once where it glittered with blue and red lights. It was surely a grand ring.

Martha had to take her senior year over again and

Bill asked scornfully how his friend was going to make a ring. Pete replied that he had some thin pieces of brass which he would shine up and fix into a ring. Bill thought he could help, so the two went to Pete's room, one end of which was fixed up into a little workshop with a table and tools. They made several rings before they got a good one and it was hard to make the diamond stick in its setting, but at last the ring was made and placed in a velvet lined box Bill's mother gave him.

"I think it ought to be from you, too," said Pete, but Bill said he'd rather not because while Martha was allright, still he didn't fell like giving her a graduation present.

"She might think I'm sweet on her," he said, and Pete laughed, because Martha was a big sensible girl of seventeen and not likely to think such a thing of little boys of ten.

Poor Martha! She had gone and helped make a lovely white dress for graduation, and she was to get presents from so many uncles, aunts and cousins—but she didn't graduate. She got so nervous during he exams she just forgot everything she ever knew. So there she was.

Pete was real sorry for her. "Marthy," he said, "I know how you feel because I'd more'n likely to do the same thing. But never mind. I'll

this time she graduated. She had not worn her ring since the first day her brother had given it to her. Now when she was all dressed in a new white dress ready to start for the hall where the graduation exercises were to be held, Pete came into her room.

"Look here, Martha," he said. "Where's my ring, eh?"

Martha tried to change the subject, but all in vain. She had to admit that the ring was in her drawer. Pete made her take it out and put it on her finger. Her mother whispered:

"It looks ridiculous, dear. Take it off when you get there."

But Martha shook her head. "I can't disappoint him," she said. "He made it for me and gave it to me even when I flunked."

Her mother smiled, pleased at finding her daughter so considerate.

All during the exercises Martha wore the brilliant ring, and did not even try to hide it because she knew her brother would be looking for it. Some of the girls snickered at it. She had a piece to speak and more than one eye was attracted by the blaze of the stone on her finger.

Afterwards as she joined her family in the doorway, a man spoke to her.

"That is a very magnificent stone you have there, young

NAGRADE

Za dopise priobčene meseca maja so prejeli nagrade sledeči člani mladinskega oddelka:

Katie Fortuna, dr. št. 18\$3

Dorothy Mesnar, dr. št. 26\$2

Henry Pluth, dr. št. 1\$1

Amalia Zupancic, dr. št. 29\$1

Jeanette Segar, dr. št. 70\$1

Agnes Jurcic, dr. št. 70\$1

Mamie Jurcic, dr. št. 70\$1

Castnega priznanja (honorable mention) so deležni: Vida in Marta Kumše, od društva št. 6, in Julia Bouha od društva št. 71.

NEKAJ NAVODIL MLADIM DOPISNIKOM.

Pišite s tinto in samo na eno stran papirja.

Predolgi dopisi niso zaželjeni; okoli dvesto besed je najbolj primerno.

Pazite, da bo vaša slovnica pravilna, posebno če pišete v angleščini.

Prepisane pesmi ali članki se ne sprejemajo.

Navedite svojo starost in številko svojega društva.

Vaši spisi naj bodo snažni in pisava razločna; to mnogo šteje.

A FEW DIRECTIONS FOR JUNIOR CONTRIBUTORS

Write with black or blue ink only on one side of the paper.

Contributions that are too long aren't preferable; a composition of about two hundred words is most satisfactory.

Be careful of your grammar, especially when you write in English.

Copied poems or compositions will not be accepted.

State your age and your Lodge number.

Above all, be neat in your writing. Neatness counts a great deal.

MUCA

Na zapeček sede,
brez vretena prede,
prede venomer,
preje pa — nikjer.
(Oton Zupancič).

lady," he said. "Take care of it."

Martha looked down at her ring and hurried to tell her father what the man had said. Then, of course, Pete told how he had found the stone thinking it was a bit of glass.

"We must try to find the owner," said Father, "and if we can't we must have it set properly for you."

They did not find the owner. The stone had been lost for over a year. It proved to be a true diamond, and Martha was the most excited girl you ever saw.

"Now I really can't wear it," she exclaimed. "It is too grand."

"Not for you," said Pete. "I wisht I'd found ten of them to make into rings for you."

"Don't you want it back?" asked Martha.

"I'm no Injun giver!" Pete exclaimed.

When he told Bill about the stone turning out to be a real diamond, Bill's eyes certainly grew big.

"Gee!" he exclaimed. "It's a good thing I didn't go in with you to give her that ring!"

Pete wanted to know why. "Don't you know that when a fellah gives a girl a diamond that means he's gotta marry her? Gee! That was a narrow escape!" replied Bill.

Pete laughed, but Bill shook his head warningly.

"Better look out," he said.

"I know what I'm talking about. I saw it in a movie!"

MY BOOKS

I love my books and they are always glad to talk to me; They're friends I always have and they're as pleasant as can be. So wonderful, of course, I know they never could be true. When all the leaves are out and birds are singing in the trees And woodland flow'rs are swaying in a gentle southern breeze, My books and I go down the road and seek the coolest shade To spend a happy afternoon till hours of sunshine fade.

JUNIJSKO VOŠČILO

Dragi posrebrni naj lica
Jasna junijska rosica,
da bi zjutraj zasijala,
kot bi zvezda z neba pala.

Moj pozdrav ko ptička zlata
naj potka ti na vrata —
moj pozdrav ko solnčen
plamer

tebe naj objame, amen.
(Cvetko Golar).

EVENING SOUNDS

When the light of day grows dim

Robin sings his evening hymn
Oh, so sad and sweet that I
Sometimes, listening, almost
cry.

Have you heard him? From a tree

Long he pours his melody,
Till the purple in the west
Fades, and then he goes to
rest.

When the flowers softly fold
Petals white and red and gold,
Humming sleepily a bee
Still is hunting sweets I see.
Never thinking once of home,
On and on perhaps he'll roam
Till o'ertaken by the night.
Have you heard his droning
flight?

After I can scarcely see
Which is shadow, which is tree,
Overhead and by my side
Something darts in circles
wide;

Squeaking thro its little nose
Round and round the house it
goes.

Anyone would guess that, that,
Squeaking so, must be a bat.

When the birds and bees have
passed,
Leaving me alone at last,
And there's darkness, nothing
more,

Mother's voice that I adore
Gently calls me in to bed—
She has seen my nodding
head.

That's the sweetest evening
sound
When the night has rolled
around.

PADAMO IN VSTAJAMO

"Pojdi moj sinko na pot,
na življenja pot,
čuvaj, moj sinko, se zmot,
življenja zmot!"

Glej, in sedaj sem nazaj,
ali, majka, znaj:
sinko tvoj često je pal,
ali vselej je vstal!

(Oton Zupancič)

THE JUNIOR COOK

Frizzled Beef

To serve five get 6 ounces
of dried beef.

Break into tiny bits.

Melt 3 tablespoonfuls of
butter in a frying pan, and
when it is hot drop in the beef.

Stir gently and cook till the
bit of meat are slightly crisp
and a delicate brown.

Add 2 tablespoonfuls flour
and toss about till it is all ab-
sorbed.

Add 1 cupful of milk and
stir till the mixture is thick
and creamy.

Serve at once on buttered
toast triangles.

This is a fine dish for break-
fast, luncheon or a late supper.

OUR RADIO

Out of her ether through the
air

The little waves come danc-
ing.

Only the fairies are aware
Of their whirling and their
prancing

And the fairies send their
whispering

Over the wires to make them
sing.

Safe at home where I belong
I listen to the magic song,
That comes from nowhere
through the night

And fills our home with
sweet delight.

Grandma listens once again
To a girlhood's loved refrain,
Grandpa's beating time once
more

To the martial strains of
war,

Mother smiles through happy
tears

As the sweet love song she
hears,

Father's eyes light up with joy
To hear the songs loved
when a boy,

And I think I am happiest
When ragtime strains are
jazziest.

Out of the ether through the
air

The little waves come
dancing;

Only the fairies are aware
Of their whirling and their
prancing,

And the fairies send their
whispering

Over the wires to make
them sing.

VRBA

Stara baba grbasta,
stara baba skrbasta,
kraj vode poseda,
se v zrcalo gleda.

(Oton Zupancič)

Contributions from our Junior Members Mladinski dopisi

K SPOMINSKEMU DNEVU

Zelo lep in primeren čas imamo v Združenih državah, kitanje grobov. Zelenja in cvetja je v izobilju, narava, ravno v tem času doseže višek svoje lepote, roka in mrtvi papir v resnici ne moreta dopovedati lepote, ki nam jo nudi stvarstvo božje. Vse državne praznike čislam in spoštujem, toda spomin mrtvih mi ostane najbolj v trajnem spominu.

Bilo je leta 1921 v stari domovini, tam praznujejo ta dan na 2. novembra. Vreme je že puho, mrzlo in deževno, cvetke malo, tuintam se dobi še nekaj krizantem., katere prinese ob istem času vsak svojemu dragemu na grob ter mu prižgo nekaj sveč. Tudi jaz z mamom sem prišla gorijenjenega dne po istem opravku na pokopališče, da popravim grob stare matere. Kar prijoka dekletke z loncom cvetlic, jih postavi ob lesenem, napol podrtim križem in kliče na ves glas:

"O, mama, mama! Zakaj si me zapustila? Vzemi me k sebi!"

Moja mati je stopila bližje in jo skušala potolažiti, pa revica je jokala, kakor bi stala pri odprtem grobu svoje matere.

"Vsaki dan sem lačna in te pena," tožila je dalje, "pa mamica me ne sliši. Jutri bodo gorele sveče po grobovih, jaz pa nimam krone, da bi ji svečo kupila," in pričela je iznova pretresujoče jokati.

Moja mati jo je potolažila s par kronami, katere ji je dala, da kupi sveče za grob rajne matere.

Leto pozneje smo dobili pismo, v katerem je bilo poročano, da je umrlo tudi dekletke in šlo k mami, katero je toliko pogrešalo. Vedno se spominjam na ta dan, da ni nikogar, ki bi sedaj prižgal sveče in polagal cvetja ubogi zapuščenici deklici in materi njeni na gomilo.

Lepa hvala za poslani dolar in mnogo zabave vsem, ki ljubijo krasoto narave in tople solnčne žarke!

Jeannette Segal (13 let),
društvo št. 70 J. S. K. J.

Center, Pa.

The month of June has come, and we the members of Lodge No. 33 of the South Slavonic Catholic Union should remember this month, because twenty-five years ago our lodge was organized. It was organized by about fifteen members, on an old farm, but they never thought of the Juvenile Department. Now there are 81 members of the Juvenile Department in this lodge. This lodge was a success and made progress, now there are more than ten times as many members, as there were when this lodge was organized.

We are going to celebrate the twenty-fifth Anniversary by having a twenty-fifth Annual picnic. We are going to hold it at the Universal Picnic Grounds on July 4th, 1927. The Supreme Secretary promised us that one of the Supreme Officers of our Union will come to speak for us on this famous day. I hope that Mr. Editor of the New Era could come over on this day and make a speech. I would like to make a speech, but I don't know how. I would like to hear him first, so I would learn how.

I think we shall all have a good time. I hope that all the members of the Juvenile Department of J. S. K. J. could come and have a good time.

I am going to try to get some new members for the Juvenile Department for this 25th anniversary.

Anna Erzen,
Member of Juvenile Department, of Lodge No. 33, JSKJ.

BURGLARS

One day a group of us girls decided to go camping. We had a small summer cottage on an island, so we all decided to go there and camp for a few weeks. After packing our food and getting the canoes we were soon on our way to the island.

When we arrived there the chaperon gave each girl a certain task to do each morning. After a week of fun and adventures I had an experience with some burglars.

One morning, after all the girls had gone boat riding I was left alone at the cottage to watch it, jokingly said the chaperon, and watch it I did, for having done all I could, I decided to go for a tramp in the woods. I just got to the door when I heard some bushes moving. I didn't pay any attention to this, because I just thought it was a rabbit. I turned to lock the door when a gruff voice said:

"Hands up!"
I stood there half frozen in fear. After a few seconds which seemed like hours, I boldly replied:

"Well, sir, are you inspector around here? If you happen to be one, you don't have to inspect my hands, because they are clean." One of the men laughed.

The leader was very angry when I said this, and in his anger he took a club and bit me on the head.

After I regained consciousness, I looked around and found myself on the bedroom floor. I touched my head and there was a bump on it, for when I fell off the bed, my head hit the chair.

Marion Skradski,
Ely, Minn.

THE BUMBLE-BEE

The bumble-bee is a noisy fellow,
He's black, he's white, he's yellow.

He sees the happy children play
But he must wonder all the day.

If you go by the nest,
You see the little ones at rest,
But if you go too near,
Buzz, buzz, you will hear.

The children love to destroy
The bee's hive,
And then the blaze of the little bees fire,

But the father and mother bee say,
Our stinging will be the children's pay.

Mary Sever,
Ely, Minn.

Prišla je zala pa ljubka pomlad. Ali tukaj pri nas, v tem mrzlem kraju še ne bodo rožice cvetele in tudi borovnic in malin še ne bo kmalu, ker se nam obeta dež za dežjem in sneg.

Tudi mislim, da letos mi ne bo treba bežati pred medvedom. Enkrat smo šli maline brat in prišli smo na prostor, kjer je bilo vse rudeče malin. Oh, kako je moje srce tolklo od veselja, ko sem videla toliko malin, in sem jih takrat polno posodo nabrala. Naenkrat zaslisiš za seboj: tac, tac, tac! Pogledam in vidim, da se neka žival giblje v grmovju in vprašam mamo, kakšno žival bi mogla biti. Mama odgovori, da je konj. Primem brata za roko, da greva gledat in se prepričat, če je res konj. Pa ni bil konj, ampak medved in naji je pozdravil: vuh, vuh! Vrgla sem maline vstran, čes to ti dam, medved, samo nas pusti in sva bežala z bratcem do mame, ki je bila malo spredaj.

Ko mami povem, kaj je bilo, ona brž prime malega brata za roko, mi trije pa hitro za njo

in bežali smo iz loze. Ko pride mo ven iz loze, pravi mama:
"Le dobro si ga zapomni, Angela, to je bil medved."

In res sem si ga dobro zapomnila, da bi lahko še dosti pisala o njem, pa je dosti za enkrat.

Zdaj bi pa želela, da bi urednik mogel prebrati ta moj dopis, ker je tako slabo pisan po slovensko. Če vam bo po volji, bom še kaj napisala, mogoče drugič boljše. (Le piši še, sestrica! Op. urednika). Še to naj povem, da smo imeli 15. maja tukaj sneg.

Angela Vidmar (13 let).

THE DANGEROUS BLACKBERRY HUNT

One day last summer my friends and I decided to go picking blackberries. We knew a place where there was a dandy patch and there was an abundant quantity of blackberries. This place was quite a distance from home, but we didn't mind that fact.

The morning that we had planned to go was a nice, sunshiny morning, so all of us started off for the blackberry hunt. We took the shortest way and this was by going along the track. Along this track was a nest of lizards which were poisonous. As we were walking, these lizards would jump out from under the rails and as we ran, they chased after us.

We grew tired of this running so we turned around and went along the road. When we came to the blackberry patch, we were all very tired. We then began to pick blackberries, but it wasn't very long, before the owner of this patch seen us and he began to chase us. We then went home and I said that was my first and my last time that I would ever go picking blackberries into that patch. Then ever afterwards I never did go to that place and I didn't have so much bad luck.

Mary Propotnik (Age 15),
Lodge No. 52 J. S. K. J., West Mineral, Kans.

TOLD I WAS POUNDED

When I was five years old mom took me to kindergarden when school started in September, for I loved to go to school when I was small. Mother had to give me candy to change my mind for when I saw children going to school I wanted to go too. The first week we children came in the morning and afternoon, there were so many of us we were divided to morning and afternoon classes. I was told to come in the morning, but I didn't say anything at home.

I came back in the afternoon, the teacher saw me and said:
"Lucille, I told you to come in the morning only."

I began to cry and said: "I want to go to school all day."

The teacher said: "Allright, you may stay."

So I was happy and thought everything would be allright. But when classes were over, she gave me a note and told me to give it to my mother. When I got home, mom had a biscuit and a glass of milk waiting for me. I said:

"Hello mom, here's something for you to read."
Mom said: "My goodness, did you learn to write already?"

I said: "No, I didn't, its from Miss Boles."

The note read: "Please send Lucille in the morning only."

So I thought I better mind and come only in the morning. I went every morning until vacation. Mom thought as long as I graduated from kindergarden, she could send me to the corner store once in a while for some groceries. So one day she said:

"Lucille, go to the store and tell the grocer to give you a head of cabbage."

I went and he was just putting them on the scale, he saw me and put me on, too, and said:

"Thirty-seven pounds." Then he asked me what I wanted to buy. I pointed at the cans on the shelf they had nice pictures of cabbage on the labels. When I got the can, I hurried home, as soon as I saw mom, I said:

"Oh mom, I got pounded," and she said:
"You did, I don't think you got pounded much the way you are saying it."

And I said: "Isn't thirty-seven popnds much for me?"

And mom said: "Oh, you got weighed and not pounded. Ha, ha, you're a joke. Well why didn't you bring a head of cabbage?"

"Well, I thought that cabbage on the shelf was nicer than the cabbage he was putting on the scale," I sad. So mom and I went back to the grocer and mom told him she wanted a head of cabbage, not a can of sourkraut. The grocer said:

"Well, I gave her what she asked for." Then the fat grocer laughed and told us a joke and said, "Ha, ha, ha. Sourkraut and speh makes a fatty fat."

That evening there was more ha-haing going on, when mom told papa, that I told her I was pounded and about bringig sourkraut home instead of cabbage.

Lucille Zivetz (Age 7),
Lodge No. 66, J. S. K. J., Joliet, Ill.

A PICNIC PARTY

One day a group of my girl friends and I decided to go for a picnic. So we got our lunches ready and put all into one large basket. Each one of us girls as follow:

Angelina Tomich, Anna Carek, Olga Tomich, Emma and Anna Brozovich and I, all had a chance to carry the basket. When Anna Carek's time to carry the basket came, she spilt the things all out of the basket. Oh what fun we had then! We all had to pick up the things and put back into the basket. We had some lemonade which none of us had brought any sugar for it, but drank it anyway, because we were thirsty.

The next day we told one girl we had some sponge cake. "It is made of sponges also," we said.

"Oh, yes, who heard of sponges in a cake?"

"Don't have to believe it!" we said. Anyway we got that girl to believe us, she did. We were joking her and she thought surely there were sponges in a cake called "sponge cake."

No wonder she did not make any yet, but later we told her the truth.

Draga Jovanovich (Age 13),
Roslyn, Wash.

THE THERMOS BOTTLE

"Crash!" went the thermos bottle on the floor.

"What did you do now?" questioned my sister.

"Oh, nothing, I just broked glass," I answered.

"Don't try to fool me," she replied.

I whispered, "I'll tell you, but no one else; I broke the thermos bottle."

"That's the third one you broke since the last two months. Can't you be careful once?"

"Oh, shut your trap, I don't want mother to know, I cried very much frightened."

"Just for that I'll tell mother," she replied. "Ma," continued my sister, "Anna broke the thermos bottle."

I was shivering in the dish pan, waiting my mother to answer. Then I heard a faint voice coming from the bed

room, "Oh that's nothing!"
Anna Muhvich,
Lodge No. 129, J. S. K. J., Ely, Minn.

THE SPIDER AS MY FRIEND

One summer day while at play, I noticed gray spider, building his home in the corner of our porch. I tried to be friendly with him. I named him Jack. At first he was wild and ran to his parlor when I came near, I began by giving him flies on a broom straw. For about ten days he was filled with freight, and would not venture out if there was a light. Finally he accepted them everytime, provided I was alone. I then tamed him more, so that he would take them from my finger.

It ended by Jack getting so tame, that he would come when I call him and take the flies himself, which I had prepared for him.

Anna Zivetz,
Lodge No. 66, J. S. K. J. Joliet, Ill.

The UNLUCKY SWIMMING DAY

"A crab, girls!" shouted my sister.

As soon as we heard her voice we swam quickly to where she was. To our surprise we saw her kicking her right leg as hard as she could. We soon found out that a big crab was clinging to her big toe. One of the girls quickly went to shore to get a stick.

When she came back each of us had a turn trying to get the crab off her toe. The more we hit the crab, the more my sister cried, because we, instead of hitting the crab, were hitting her big toe.

"Take it off! Take it off!" she screamed.

After some hard trouble and excitement the big crab was obliged to sink into the water.

Rose Muhvich (Age 12),
Lodge No. 129 J. S. K. J., Ely, Minn.

Roslyn, Wash.

One day as we were walking in the woods, we came to a large cave. We all wanted to go in, but we heard a loud growl. We started to run, but we were stopped by a man. He asked us why we were running so fast for. We told him that we heard a growl in that large cave. He told us not to go near that cave anymore, for that large bear that lived in it would eat us. We thanked him for telling us about and we never would go near it again.

Carmella Ozretich,

AN UNSATISFIED CREATURE

About a week ago as I was on my way to school, I met a huge dog, carrying a big piece of meat in his mouth. He looked as if he were a wanderer and mad and greedy. As he crossed the narrow bridge, he chanced to look down, and there saw his own image reflected. Thinking it was another dog with a big piece of meat, he opened his mouth to grab the other and lost his own.

Those who are greedy often lose what they already possess. Many thanks to the Nova Doba for the check of one dollar, which I received last month for the story I write and sent in. I belong to St. Peters and Pauls Society, Lodge No. 66, Joliet, Ill.

Gertrude Zivetz,
Joliet, Ill.

A PICTURESQUE SCENE

I shall relate another one of my interesting experiences of which I have so many.

Last winter on a bleak and dreary day my brother, I, and some of his friends started for first lake, which is sixteen miles from Ely. We followed "Echo Trail" which led to our

destination. Around a bend we came, seeing ahead of us very beautiful scene: three deers feeding on the gras and moss below the snow. Half-way to our destination, we stopped for lunch, which consisted of hardtack, butter and coffee. This we all gulped down in a few moments. After dinner we started for first lake and arrived in three hours.

Finding the camp in good order, we built a fire and soon had the camp hot and comfortable.

In the meantime I had sneaked out of camp and upon a high hill I sat. Below me and, of course, all around me was one of the most picturesque scenes I had ever seen. To the left of me lay a long range of lakes, the ice on them glistening in the evening sun. The spruce trees, all their bows full of snow, seemed to be calling me to the crude shelter which they afforded. Straight ahead of me in a cozy little valley laid our camps. The smoke from the camp curling up out of the chimmney seemed to tell a person how cozy it was and of the meal being prepared. To the left of me could be seen the twelve foot water falls which were still running with all their beautiful sprays and music. The booming sound seemed to lul one to sleep. Soon I would have been in dream-land if I had not heard the mess call of the northwoods "Come and get it."

In my last sentence or two, I want to heartily thank you for the prize which I unexpectedly received.

Henry Pluth,
Lodge No. 1, J. S. K. J., Ely, Minn.

HANGING A PICTURE

You never saw such a commotion up and down in a house in all your life, as when my uncle Podger undertook to do a job. Aunt Podger would say what was to be done with it and Uncle Podger would say: "Oh, you leave that to me. Don't any of you worry yourself about that. I'll do all that!"

He would take of his coat and begin. First he would send one of the boys for nails, then he would send one of the girls after him to tell him what size, he would keep on till he had the whole house working.

"Now, will you go get my hammer," he would shout; "and you bring me the rule, Tom and I shall want a step ladder, and I better have a kitchen chair, too. And Jim! You run down to Mr. Goggles and tell him pa's kind regards, and hopes his legs better and will he lend him his spirit level. Marie, I want you to hold the light." He would lift the picture up and then drop it. He would try to save the glass, and cut himself. Then he would dance and hinder around everybody was looking for his coat, so he would get his handkerchief out of his coat pocket. Then he would get up and find he was sitting on it, and call out: you can give up! I've found it myself now. Might just as well ask the cat to find anything as to expect you to find it."

It would take him half an hour tying his finger up. Then he would need two people to hold the chair, the third to help him on, the fourth to give him the nail and hammer, and he would drop it.

There he would say: the nails' gone. Then all would have to get on their hands and look for it. The nail would be found at last and by that time he would have lost the hammer.

"Where is the hammer? What did I do with the hammer?" we would have found the hammer for him, then he would have lost sight of the mark in the wall he made for the nail.

Then Uncle Podger would have to measure again. Aunt Mary would say she would not let the children around to hear such language. Aunt Mary would say she would make arrangements to go and stay with her mother, while it would be done.

"There you are," he would say, stepping heavily from the chair surveying the mess made with pride. Why some people would have a man to do that."

Josephine Krosel (Age 13),
Lodge No. 52, J. S. K. J. West Mineral, Kans.

WHAT BECAME OF THE BLACK SHOE POLISH

"Mother, where is the shoe polish?" I questioned.

"Look around," came the reply.

"Well, I don't know where it is," I answered.

"Why, you had it last, you ought to know where you put it," she stated.

I looked all around under dressers, in closets, and on shelves, but no trace of it could I find.

"Rosie, do you know where the polish is?" I questioned my sisters.

"I had some kind of a bottle, but I don't know what was."

"Where is it then?" she shouted.

"I used it all up," she replied.

"On what?" I inquired.

"Oh, I polished our cat, because I didn't like its color, I thought it would look nice in black," came the remark. thought this was a lie. I went to look if it was true. To my surprise, behind the stove was a black speckled cat. What will mother say when she comes home. I quickly got tub and scrubbing brush, scrubbed her, but no black could come off. Just then the door opened. I blushed.

My face was hot like the fire, I knew what was coming. guess some of you know, the cat may be speckled this very day, but I don't know that!"

Anna Nosan,
Ely, Minn.

AN OUT-DOOR FESTIVAL

A whole party of girls and boys from the college planned to have a picnic with basket luncheons.

"We must have it this Saturday, because the weather so fine," cried Laura Golding.

And so it was, the woods were in garnitures of green and scarlet. The wild grapes were scenting the air, already delicious with ripe apples and peaches, and everything fragrant.

The following morning there was a busy merry crowd when they all talked together.

"If we go up the river! There is Craig's Woods; that's the loveliest spot," exclaimed one of the boys.

"And go in the boats!"

"They wouldn't hold us at the junction," he went on.

"Why, yes," replied Helen with shining eyes.

"Why, we ought to have some kind of an outing with this lovely weather lasts," plained Althei Barbour.

"And if we could all go in the boats," exclaimed Henderson.

"The river banks are gorgeous now. But two boats would not be enough."

"Oh dear! It will have to be planned in such a hurry!" like to think over things," Georgia.

Thath glorious morning stage was crowded with people.

When they reached the Helen burst with an outcry. "What a beautiful place. I have never been here before. The rowboats took the

(Continued on page 5)

L. N. TOLSTOJ

HADŽI-MURAT
Poslovenil Vladimir Levstik

(Nadaljevanje)

"Prijateljstva med menoj in med Šamilom ni bilo nikoli. Hadži-Murat završil svojo povest, "toda bal se me je in bil sem mu potreben. Tedaj pa se je zgodilo, da so me vprašali, kdo naj za Šamilom postane imam. Rekel sem, da bo imam tisti, čigar sablja je najbolj ostra. To so povedali Šamilu in sklenil me je spraviti s poti. Poslal me je v Tabarasanj. Šel sem in sem zaplenil tisoč ovac in tristo konj. On pa je dejal, da nisem prav izvršil naloge: vzel mi je najbstvo in ukazal, naj mu pošljem vse denar. Poslal se mu tisoč zlatov; nato je poslal svoje muride in mi je vzel vse imetje. Klical me je predse, a vedel sem, da me hoče ubiti, in nisem šel. Poslal je ljudi, da bi me prijeli, pa sem se jih otepel in odšel k Voronovu. Samo rodbine nisem vzel s seboj. Mati, žena in sin so mi pri njem. Povej serdarji: dokler je rodbina tam, ne morem storiti ničesar."

"Povem mu," je rekel Loris-Melikov.

"Potrudi se in prizadeni si. Vse, kar imam, bodi tvoje, samo da mi pomoreš pri knezu. Zvezan sem in konec konopca je v Šamilovi roki."

S temi besedami je Hadži-Murat končal svojo pripoved Loris-Melikovu.

XIV.

Dne dvajsetega decembra je Voncorov napisal vojnemu ministru Čerlišovu sledeče pismo v francoskem jeziku:

"Z zadnjo pošto, dragi knez, vam nisem pisal, ker sem hotel najprej odločiti, kaj ukrenemo s Hadžijem-Muratom. Ze dva-tri dni bo tega, kar se ne čutim povsem zdravega. V poslednjem pismu sem vam obvestil o prihodu Hadžija-Murata; dospel je v Tiflis dne 8. t. m.; drugi dan sem se z njim spoznal in naslednjih osem ali devet dni sem često govoril z njim in ugibal, kaj bi mogel storiti za nas v bodočnosti, zlasti pa tudi, kaj naj zdaj mi napravimo z njim, ker je v silnih skrbeh o usodi svoje rodbine in trdi z vsemi znaki popolne odkritosrčnosti, da je vezan, dokler so mu svojci v Šamilovih rokah, in nam vse dotlej ne more ustreči in dokazati svoje hvaležnosti za prijazni sprejem in za to, da smo mu odpustili. Negotovost, v kateri se nahaja glede dragih oseb, ga polni z grozničavim nemirnim in ljudje, ki sem mu jih pridelil, mi zatrjujejo, da ponoci ne spi in ne je skoro nič, ampak neprestano moli in prosi samo dovoljenja, naj se sme izprehajati z nekolicimi kazaki, zakaj je za njega edino možno razvedrilo in gibanje, ki ga vsled dolgotrajne navade ne more pogrešati. Dan za dnem me prihaja izpraševati, imam li kake vesti o njegovi rodbini, ter moleduje, naj velim zbrati na naših postojankah vse jetnike, ki se nahajajo v naši oblasti, in naj jih ponudim Šamilu v zameno, on pa dodaja k temu nekaj denarja. Pravi, da so ljudje, ki bi mu ga dali v ta namen. Venomer mi ponavlja: 'Rešite mojo rodbino in dajte mi možnost, da delam za vas (po njegovem mnenju) bi bila najpriljubljenejša lezgijska meja), in ako vam po preteku meseca ne storim velike usluge, kaznujte me, kakorkoli se vam zdi potreba.'

Odgovoril sem mu, da se mi vidi vse to jako utemeljeno in da bo pri nas celo mnogo takih, ki mu ne bodo verjeli, ako ostane njegova rodbina v gorah, namestu da bi živela tu in bi nam bila v jamstvo; da hočem storiti vse, kar je v moji moči, da se zbero jetniki na naših mejah, in dasi mu po naših zakonih ne smem dati noveca za odkup v dopolnitev vsote, ki jo pripravim sam, najdem vendar mogoče druga sredstva, da mu pomorem. Nato sem mu odkrito povedal svoje mnenje, češ da mu Šamil v nikakem slučaju ne vrne rodbine in mu pove to naravnost, z obljubo, da mu odpusti in ga namesti v prejšnje dostojanstvo, in z grožnjo, da mu pogubi mater, ženo in šestorico dece, ako ne pride nazaj. Vprašal sem ga, ali more odkrito povedati, kaj bi storil, ako bi dobil od Šamila takšno sporočilo? Hadži-Murat je dvignil oči in roke proti nebu in mi je dejal, da je vse v božjih rokah, a da se nikdar ne preda sovragu, ker je trdno uverjen, da mu Šamil ne odpusti in da tam ne bi dolgo ostal pri življenju. Glede iztrebljenja rodbine pa ne misli, da bi mogel Šamil ravnati tako lehkomišlno; prvič zato ne, ker bi ga s tem pehnil v obup in si ustvaril v njem še opasnerega nasprotnika, in drugič, ker je v Dagestanu mnogo ljudi, vmes celo jako vplivnih, ki bi ga odvrnili od takega dejanja. Naposled mi je ponovil nekajkrat, da misli zdaj — pa naj se obrne bodočnost po volji božji tako ali drugače — samo na odkup svojih dragih; da me za Boga prosi, naj mu pomorem in dovolim, da se vrne v bližino Čečnje, kjer bi mogel s posredovanjem in dovoljenjem naših oblasti stopiti v stike s svojo rodbino in redno dobivati poročila o njenem dejanskem položaju ter iskati sredstev za njeno osvoboditev; da so mu mnoge osebe in celo nekateri naibi v tem delu neprijateljske dežele bolj ali manj naklonjeni in da mu bo med tem prebivalstvom, ki je deloma že podvrženo po Rusih, deloma pa vsaj nevtralnno, z našo pomočjo lahko gojiti velevoljne odnose v dosegu smotra, ki mu je na umu noč in dan; po njegovem uresničenju bo mogel z mirnim srcem delovati v naš prid in zaslužiti naše zaupanje. Prosi me, naj ga iznova pošljem v Grozno in mu dam v spremstvo dvajset ali trideset drznih kozakov, ki bi ga čuvali sovražnega napada, nam pa bi bili poročstvo, da je njegov namen pošten.

Razumeli boste, ljubi knez, da mi dela vsa stvar nemajhne skrbi, zakaj moja odgovornost je velika, naj ukrenem karkoli. Zanesti se naj povsem, bi bilo skrajna neupretnost, a če bi mu hoteli res onemogočiti beg, bi ga morali zapreti; to pa bi bilo po mojem mnenju krivično in slaba politika. Takšen ukrep, ki bi se brzo razvedel po vsem Dagestanu, bi nam tam zelo škodil, ker bi oplašil vse mnogostevilne domačine, ki so pripravljene, da se bolj ali manj odkrito vzdignejo zoper Šamila, in se toliko zanimajo za naše ravnanje z najhrabrejšim in najpogostejšim pomočnikom njihovih imama, ki ga je sila primorala, da se nam je dal v roke. Čim bi jeli postopati s Hadžijem-Muratom kakor z jetnikom, bi propal za nas ves blagodejni učinek njegove iznevere napram Šamilu.

Zato mislim, da ni bilo moči ravnati drugače, nego sem ravnal jaz; čutim pa, da mi bo možno očitati hudo pogreško, ako pride Hadžiju-Muratu na um, da pobegne iznova. V služ-

bi in še v tako zamotanih položajih si je človek dostikrat primoran reči: nemogoče je hoditi samo po ravni poti, brez nevarnosti, da storiš napako in vzameš nase odgovornost; a kadar se pot zazdi ravna, je treba iti po nji, pa naj se zgodi, kar se hoče.

Prosim vas, dragi knez, da bi predložili to Njegovemu Veličanstvu Gospodarju Imperatorju na vpogled; srečnega se bom štel, ako izvoli naš prevzvišeni vladar odobriti moje ravnanje. Vse, kar vam pišem zgoraj, sem pisal tudi generaloma Zavadvorskemu in Kozlovskemu, zaradi neposrednih stikov Kozlovskega s Hadžijem-Muratom, katerega sem opozoril, da se ne sme nikamor geniti in ničesar storiti brez generalovega odobrenja. Rekel sem mu, da je za nas še bolje, ako bo jezditel z našim spremstvom na izprehod, ker bi jel drugače Šamil razglašati, da imamo Hadžija-Murata zaprtega; pri tem pa sem ga zaobljubil, da ne pojde nikoli v Vozdviženskoje, zakaj moj sin, kateremu se je naprvo predal in katerega smatra za svojega kunaka (prijatelja), ni zapovednik v tem kraju, tako da bi mogla nastati nesporazumljenja. Sicer pa je Vozdviženskoje preveč blizu mnogoljudne sovražne naselbine, dočim je Groznaja za stike, ki jih želi gojiti s svojimi poverjeniki, v vsakem pogledu udoben kraj.

(Dalje prihodnjič)

JACK LONDON:

OSTANEK IZ PLOCENSKE DOBE

(Za N. D. — V. J. V.)

(Nadaljevanje)

Pogledal sem možu v lice, narkar je umaknil svojo nogo iz mojega naročja ter vprašal: "Imajo li medvedje od St. Eliasa tako kožo?"

Ko sem to zanikal, je nadaljeval: "Ali kaka druga žival na zemlji in v vodi?" tudi to sem zanikal. Debelost kože in dolgost dlake mi je bila prava uganjka.

"To je," dejal je, in sicer brez najmanjšega ponosa, "to je mamutova koža."

"Nesmisel," dejal sem, kajti nikakor se nisem zamogel vzdržati, da ne povdarjam neverjetnosti. "Mamuti, dragi moj, so že davno zginoli iz zemskega površja. Sicer vemo, da se nekoč živeli, in sicer vsled okamenelih ostanov njihovih kosti, katere tuintam izkopljejo in tudi vsled dejstva, da so v Sibiru našli celo zmurnjeno truplo mamuta, ki je prišlo na površje, ko je sonce odtajalo nek ledenik; toda istotako je znano, da na svetu ni niti enega živega mamuta več. Naši raziskovalci —"

Pri tej besedi me nestrpno prekinje. "Vaši raziskovalci? Pshaw! Slaboten zarod. Ne govorimo več o njih. Toda povejte mi vse, kar veste o mamutu in njegovih navadah."

Brezdvomno, tujec je namečaval napeljati govorico na mamute. Vsled tega sem oživil svoje spomine na vse ono, kar sem nekoč vedel o namutih. Pripovedovanje sem pričel s mamuti predzgodovinske kakovosti, in da to potrdim, navedel sem vse znane mi razloge. Omenil sem sibirskpe peščenine, ki so polne mamutskih okostnjakov in kosti; povedal sem mu o velikih kolonih okamenelih slonovih kosti, katere je pokupila Alaska Commercial Co. od Inuitov in priznal sem tudi, da sem iz peska klondičkih potokov lastnorčno izkopal mamutovo zobovje, ki je merilo po šest in osem čevljev v dolgoti. "Vse to je okamenelo" končal sem, "in se najde v plasteh peska in zemlje, ki leži tamkaj že neštete veke."

"Spominjam se, ko sem bil še otrok," dejal je Thomas Stevens, in pri tem pokajšal, "tedaj sem videl okamenelo dinjo. In vsled tega, dasiravno si nekateri zmotljivi ljudje domišljajo, da v resnici pridelujejo in jedo dinje — pravih dinj sploh ni več na svetu."

"In potem moramo uvaževati tudi vprašanje glede hrane," nadaljeval sem, ne da bi se oziral na njegovo otročjo pripombo glede dinj. "Zemlja mora roditi rastlinsko življenje v izrednem izobilju, da se tako velikanske živali lahko preživijo. In nikjer na severu zemlja ni tako rodovitna. Ergo, mamut ne more živeti."

"Vašemu nepoznanju severnih dežel, popolnoma oprostim, kajti vi ste še mlad človek in ste le malo potovali; toda istodobno se strinjam z vami glede ene točke. Mamutov ni več.

POZDRAVI IZ NEW YORKA
Ko odhajamo na parnik "Paris" (4. junija), še enkrat pozdravljamo svoje

družine, sorodnike in prijatelje, ki smo jih pustili v Milwaukee, Wis.

Predvsem velja to družinam, oziroma posameznikom: Louis Rozman in družina, Mary Keren, Frank Keren, Mary Starich, Joe Lakar, Joe Puceli, Mike Ruppe, Anton Smrekar, John Koble, Joe Povše, Louis Vene, Mary Markec. — Vsem želimo obilo sreče v času naše odsotnosti in veselo svidenje. Dalje priporočamo znano trdko Za krajšek & Češark v New Yorku, ker nas je sprejela na postaji in nas s svojo postrežbo v vsakem oziru zadovoljila. Priporočamo jo vsem rojakom širom Amerike.

Louise Rozman, John Kochevar, Joseph Koble, Peter Staudohar, Louis Ferkul.

POZDRAVI IZ NEW YORKA
S parnika "Paris," ki se že pripravljajo na odhod, pošiljam vsem svojim sorodnikom, zlasti družini Krivic, ter prijateljem in znancem v Milwaukee, zadnje pozdrave ter kličemo: Pozdravljeni in na svidenje v začetku Avgusta!

Mr. Leo Zakrajšek se zahvaljuje za prijazen in točno postrežbo ter njegovo trdko vsem tople priporočamo. Mr. in Mrs. Louis Suban z družino, ter Mrs. Josephine Krivic.

NAPRODAJ FARMA 145 akrov, ravnina, dobra poslopja, tekoča voda, 12 krav, konji, orodje. Lahko redi 25 krav. Vse za \$4,500. Malo naplačilo. Stanley Murdock, Cooperstown, N. Y.

Izšel je
Slovensko Amerikanski Kalendar
za leto 1927
CENA 50c
s poštino vred.
Z naročilom pošljite znamke ali pa moneyorder na
GLAS NARODA,
82 Cortlandt St.,
New York, N. Y.

"Ameriška zgodovina"

To je najnovejša slovenska knjiga v Združenih Državah, ki vam na domač, priprost način jasno opiše vso zanimivo ameriško zgodovino od odkritja Amerike pa do danes.

Knjiga ni samo poučna, pač pa tudi skrajno zanimiva. Obsega 244 strani, jo krasi obilica zgodovinskih slik, in velja samo 75 centov, s poštino pa 85 centov. Dobi se pri

"Ameriška Domovina"
Cleveland, Ohio.
6117 St. Clair Ave.

Imam na zalogi že nad 14 let
LUBASOVE HARMONIKE
vseh vrst in modelov, nemške, kranjske in chromatične; tri in štirivrstne, dvakrat, trikrat in štirikrat uglasbene.

Imam na zalogi tudi kovčke, glasove, nove gotove mehove in druge posamezne dele. Cene harmonikam sem znatno znižal.

"Imam na zalogi tudi na roko kovane IMPORTIRANE KOSE v dolgoti od 25 do 33 inčev, po \$1.75 komad, 6 kos skupaj naročenih pa po \$1.50 z rinko, ključem in poštino vred. Imam tudi BERGAMO BRUSILNE KAMNE po 50c komad."

Pišite po cenik na:
ALOIS SKOJN
323 Epsilon Pl., Brooklyn, N.Y.
Edini zastopnik in založnik LUBASOVH HARMONIK v Združenih Državah

ANTON ZBAŠNIK
Slovenski Javni Notar
4905 Butler Street, Pittsburgh, Pa.

Izdela je pooblastila, kupne pogodbe, pobotnice vsake vrste, oporoke in vse druge v notarski posej spadajoče dokumente, bodisi za Ameriko ali stari kraj. Pišite ali pridite osebno.

Največja in najstarejša slovenska zlatarska trgovina v Ameriki. Zlatarske predmete vseh vrst, gramofone, plane in radio vseh cen in izdelkov dobite pri nas.
FRANK ČERNE
6033 St. Clair Ave. in 930 E. 79th St., Cleveland, O.

Še je čas
da se pridružite našemu zadnjemu
skupnemu potovanju v stari kraj,
to pletje. Isto se vrši zopet na preizkušenem in priljubljenem parniku
"Paris" ki odpluje iz New Yorka na **16. julija**

Potnikom se bodo nudile tudi to pot posebnosti in olajšave: kakor tudi spremstvo prav do Ljubljane. Z našimi potniki bo potoval tudi znani rojak zobozdravnik Dr. M. J. PLEŠE, iz NEW YORKA.

Naslega skupnega potovanja na 4. junija se je vdeležilo 80 rojakov in rojakinj. To je bilo največje skupno potovanje med Slovenci sploh zadnja leta in je najboljšje priporočilo za VSPRIGLASITE SE ČIM PREJ!

Pišite nam po cene in druga pojasnila. Lahko odpotujete tudi prej, ali pozneje. Mi zastopamo vse večje linije in vam lahko preskrbimo katerikoli parnik, hočete, naj je bo na Havre, Cherbourg, Hamburg, Bremen ali na Trst.

Ravno tako se obrnite na nas, kadar pošiljate denar v stari kraj, — kadar želite dobiti denar iz starega kraja, — kadar želite dobiti kako osebo iz starega kraja, — kadar rabite pooblastilo, izjavo, pogodbo, ali kako drugo notarsko listino.

Slovenska banka

Zakrajšek & Češark,
455 West 42nd St. (med 9. in 10. Ave.) New York, N. Y.

RUDOLF PERDAN
SLOVENSKI JAVNI NOTAR
Naznanja rojakom te okolice, da izvršuje vse v notarsko stroko spadajoče posle.
933 E. 185th St. Cleveland, Ohio.

MATIJA SKENDER, javni notar
ZA AMERIKO IN STARI KRAJ
1122 E. OHIO ST. N. S. PITTSBURGH, PA.
Telefon: CEDAR 3472
Izdela je pooblastila, kupne pogodbe, pobotnice, oporoke in vse druge v notarsko stroko spadajoče spise. Pišite, telefonirajte ali pridite osebno.

TRETJI SKUPNI IZLET V JUGOSLAVIJO
Z NAJNOVEJŠIM PARNIKOM
"ILE de FRANCE"
dne 2. julija 1927.

Na parniku nam je dodeljen poseben oddelek z lepimi kabinami v sredini parnika. Kabine imajo po 2 in 4 postelje, nekaj jih je tudi s 6 posteljami za družine.

Priloga bo čekirana že tu v New Yorku do Ljubljane in Trsta, tako da bodo potniki tem brezskrbneje potovali.

Vozni list III. razreda stane do Ljubljane \$122.17 z vojnim davkom in železnično vred; za ven in nazaj (ROUND TRIP) pa stane vozni list za ta parnik \$210,— ter \$5.— vojni davek. Nedržavljanji plačajo tudi headtax.

Oni, ki so namenjeni potovati, naj se čimprej priglasijo. Čimprej se kdo prijavi, tem boljso kabino mu moremo preskrbeti.

FRANK SAKSER STATE BANK
82 Cortlandt Street, New York, N. Y.

5000 knjig za 5000 slovenskih družin.
ANGLEŠKO-SLOVENSKO BERILO
ENGLISH-SLOVENE READER
SESTAVIL DR. F. J. KERN.
Knjiga vsebuje začetne nauke o izgovorjavi angleških besed; vse je za učenje angleščine; berila in članke, pesmi ter kratke angleško-slovenske in slovensko-angleški slovar (4,000 besed).

NEW YORK Dry CLEANING
I. SMUK, poslovodja
6220 ST. CLAIR AVE.
Pennsylvania 2063.
Pridemo iskat in pripeljemo na dom!

MOŽKE in ženske kraljeve
ne najnovejše prstane, diamante, verige in vsa druga zlatnino. Dlje prave glasne Victor gramofone, cena \$17.50 \$1,000; prave slovenske Victor plošče in slovenske in vseh drugih jezikov PIANO ROLE; zastava regalijske družstva. Pišite nam po brezplačni cenik, želite na vašega sobratu.

IVAN PAJK
24 Main St., Conemaugh Pennsylvania.